

A woman with long dark hair, seen from behind, is walking away through a vast field of lavender. She is wearing a white, tiered, sleeveless dress with a small bow at the back. The lavender plants are in full bloom, creating a textured, purple landscape. The lighting is bright, suggesting a sunny day.

MARELLE BOERSMA

BESTSELLER AUTEUR VAN VALS ALARM

IK
VERTREK
thriller

CHATEAU DE PROVENCE

DE CRIME COMPAGNIE

Julia schuift haar zonnebril in haar rode krullenbos en voelt de warmte van de zon op haar gezicht. Het is fijn om in een cabriolet te rijden in een land dat daar ook geschikt voor is. Ze parkeert haar auto langs de kant van de weg, op korte afstand van het Franse kasteel dat er op de foto's al prachtig uitzag. Mooie idyllische doorkijkjes; een terras omringd door oleanders; een veranda waar druivenranken de zon filteren; en authentieke ramen met houten luiken. Van dichtbij blijkt het net even anders te zijn.

De warmte voelt ineens net zo onecht als het vertekende beeld dat haar is voorgespiegeld. Ze kijkt in het spiegeltje van het zonnescherm en ziet haar samengeknepen lippen. Haar huid is bleek en haar blauwe ogen kijken haar flets aan. De vermoeidheid is duidelijk zichtbaar; ze heeft dan ook een paar slapeloze nachten achter de rug.

Ze pakt haar flesje water en drinkt de laatste paar slokken van het inmiddels lauwe vocht. Veel water drinken is een van de belangrijkste voorwaarden voor een mooie huid. Als expert op het gebied van gezondheid, schoonheid en levensstijl weet ze ook dat water alleen niet genoeg is. De stress heeft zijn sporen achtergelaten op haar huid.

Er moet iets veranderen. Dat is duidelijk. Op deze manier is ze niet alleen ongelooftwaardig voor haar klanten, ze zit ook zichzelf vreselijk in de weg. Ze klopt zachtjes met haar vingers op de huid onder haar ogen. 'Geef het een kans, Julia,' fluistert ze tegen haar spiegelbeeld.

Met een snelle beweging duwt ze de zonneklep omhoog en start de motor. Een fikse dot gas. Ze keert haar auto en rijdt terug naar de hoofdweg. Ze wil niet met lege handen bij Luuc aankomen.

Het dorpje ligt tegen de heuvels aan geplakt alsof het er ooit is neergekwakt, op de top een kerk en iets verderop een molen die

zijn wieken trots naar de blauwe lucht strekt. Julia rijdt door de hoofdstraat die uit hobbelige keien bestaat en passeert een klein plein dat gedomineerd wordt door een grote fontein. Oude mannetjes op twee bankjes completeren het mediterrane straatbeeld. Stress bestaat hier niet.

Ze parkeert haar wagen in de schaduw van een grote plataan. Als ze uitstapt kijkt ze eerst eens rustig rond. De geur doet haar terugdenken aan vervlogen vakanties vol zomerliefde. Prikkelend en warm. Terwijl ze rondloopt volgen de ogen van de pleinbewoners haar op de voet, waardoor ze de neiging heeft om zich zelfverzekerder voor te doen dan ze is. Als ze de mannen passeert knikt ze hen toe: *‘Bonjour, messieurs.’*

Een gemompel glijdt over de stenen naar haar toe. Een van hen tikt zelfs aan zijn pet.

Op een karakteristieke straatlantaarn hangt een poster met het portret van een jonge vrouw die haar vrolijk aankijkt. Een eindje verderop nog een.

Als ze een kleine buurtsuper ontdekt, loopt ze er snel op af en stapt naar binnen. Daar is het heerlijk koel. Bij de kassa delen twee vrouwen hun hart in een zangerig dialect. Wat een rijkdom om hier te mogen wonen en de tijd geen vat te laten krijgen op je leven.

Deze kruideniertjes bezitten een goudmijn aan producten, streekwijnen voor een habbekrats en kazen waarvan alleen de lucht je al bijna in katzwijn laat vallen. Bij de olijfolie blijft ze langer staan. Daar draait straks hun leven om. Julia bestudeert de etiketten waarop niet alleen de namen maar ook de kwaliteitsaanduidingen haar aandacht hebben. *Huile d’olive extra vierge*, uit de vallei van Les Baux-de-Provence. De prijssticker geeft een prijs aan die haar eerst een schok en daarna een glimlach ontlokt.

Een stem achter haar. ‘Het is de beste in zijn soort.’ De man steekt direct zijn hand uit. ‘Nicolas.’

Julia bekijkt de man met onverholen belangstelling; achterovergekamd haar, strakke kaaklijn, krachtige mond met een rij witte

tanden. Een wit shirt onderstreept zijn verzorgde uiterlijk. Zijn ogen zijn zo donker dat ze geen uitdrukking kan zien, tot ze een lichtje ziet glimmen.

‘Goedgekeurd, *mademoiselle*?’ vraagt hij plagerig.

Julia schiet in de lach. ‘U bedoelt de olijfolie?’

‘Natuurlijk.’

‘Ik neem hem, dank u wel.’ Ze zegt vriendelijk gedag en loopt met haar schatten naar de kassa. Als ze dichterbij komt, vallen de vrouwen stil, tot ze hen in hun eigen taal aanspreekt. Een glimlach breekt de verweerde gezichten open. De eigenaresse slaakt zelfs een zucht vol enthousiasme als ze de producten ziet.

‘Goede keuze? Monsieur Nicolas heeft me geadviseerd.’

‘Aha, hij weet er veel van. Dit is de beste keus die u kunt maken,’ geeft de vrouw aan, waarna ze met brede gebaren en prachtige volzinnen de streekproducten aanprijst. Julia luistert geboeid en beseft dat ze nog wel wat lessen zal moeten nemen om haar schoolfrans verder op te krikken.

Ze bestelt nog een baguette en een tweetal kaasjes en geeft dan aan te willen afrekenen. De vrouw noemt een bedrag en draait bij het zien van haar vragende blik het schermje van de kassa naar haar toe. Daarna wijst ze op de olijfolie als de dader van het hoge bedrag.

‘*En vacances?*’ vraagt ze vriendelijk.

Julia schudt haar hoofd en pakt haar pinpas. ‘Ik ben nieuw hier.’

‘Logeert u in het pension?’

‘We komen hier wonen, mijn man is een paar weken geleden al gearriveerd.’ Ze tikt de code in en wacht tot het apparaatje begint te ratelen. ‘We zijn de nieuwe eigenaars van het kasteel.’

‘*Le château?*’ De schok is onmiskenbaar. ‘Van monsieur Luuc?’

Julia knikt blij en begint te vertellen over hun nieuwe plannen, maar de ogen staren haar nu defensief aan. Af en toe mompelt de vrouw iets waarbij Julia alleen de woorden *Dieu en chérie* herkent. De gezichtsuitdrukking geeft haar echter een tegenstrijdig gevoel van afweer en koestering. Er klopt iets niet.

Hakkellend sluit ze het gesprek af, stopt de spullen in het aange-reikte tasje en zegt gedag. Een beleefd antwoord volgt, maar echt gemeend klinkt het niet. Buiten verwelkomt de warmte haar, toch heeft ze het koud. Als ze de starende mannen op de bankjes ziet, schudt ze het gevoel van zich af en besluit via een klein rondje door het dorp terug te lopen naar haar auto.

De temperatuur is onwaarschijnlijk aangenaam voor een no- vemberdag, waardoor haar humeur al snel weer op peil is. In een zijstraat ligt een beschaduwd terrasje, wat in de zomermaanden vast heerlijk is, maar nu toch te fris. Julia slentert langs de kale huizen, en ziet uiteindelijk weer dezelfde poster hangen. Ze blijft staan.

De jonge vrouw op de poster heeft een bleke huid die afsteekt te- gen het donkere lange haar. Met haar opvallend blauwe ogen is ze het sprekende voorbeeld van een pure schoonheid. Dan pas valt haar de tekst op: DISPARU. Onder het portret van de vrouw staat de datum van haar verdwijning en het telefoonnummer van de plaat- selijke politie. En de naam van de vrouw: Chérie.

Haar verlangen naar Luuc overvalt haar. In hun relatie was al een tijdje geen plaats meer voor vrolijkheid en al helemaal niet meer voor enig lichamenlijk vertier. Zelfs de drank had gezelligheid een andere betekenis gegeven. Maar nu het kasteel in de verte opduikt, kijkt ze uit naar een omhelzing, zijn vertrouwde geur en natuurlijk ook naar haar nieuwe thuis. Ze gaat wonen in een kasteel, hoe tof is dat!

Als Julia de onverharde weg op draait, stuurt ze omzichtig haar cabriolet in de richting van het kasteel. Ze vermijdt zo goed mogelijk de gaten in de weg. Haar auto ligt laag en soms knijpt ze haar billen samen als ze een steen tegen de onderkant voelt.

Hoe zou het kasteel vanbinnen zijn? Is er nog iets overgebleven van de oude grandeur of gaat ze een tijd van zweten, stof en frustratie tegemoet? Luuc was vanaf het begin vol vertrouwen. Al ver vóór haar komst gaf hij aan dat hij een fijne woonplek voor haar zou creëren in het koetshuis, maar hij bleef er nogal vaag over of dat ook daadwerkelijk gelukt was. Iets met verrassingen en ‘wacht maar af’. Ze haat verrassingen, en hij weet dat. Toch bleef hij volhouden dat ze het wel zou zien als ze er eenmaal was.

Boven haar hoofd hoort ze gefluit van vogels die haar komst lijken aan te kondigen. Julia kijkt vol opgewonden spanning om zich heen. Ze ziet de platanen langs de oprijlaan en in de verte, tegen de heuvel, de rijen zilveren bomen die voor het vloeibare goud moeten gaan zorgen. Nu ze de prijs van een klein flesje olijfolie uit deze streek met eigen ogen heeft gezien, beseft ze dat ze de voedzame olie niet alleen voor schoonheidsproducten, maar ook puur kunnen gaan verkopen. Ze ziet zelfs al een eigen label met een afbeelding van hun kasteel voor zich.

Dan staat ineens het château in al zijn pracht en praal voor haar, het kasteel dat ze nu hun eigendom mogen noemen. Oké, er moet

nog heel wat gebeuren, maar dat komt goed! Ze voelt de warmte op zich neerdalen; ze weet het zeker: ze gaan hier samen heel gelukkig worden. Op de rijdersstoel weet ze de tas met heerlijkheden waarvan ze vanavond op hun nieuwe terras zullen gaan genieten als ze proosten op hun nieuwe leven.

Ze parkeert tussen de kleingezaagde stukken van een kastanjeboom. De zeker halve meter doorsnede van de dikke boomstronk toont dat de woudreus daar vast vele tientallen jaren gestaan moet hebben. Ze herinnert zich weer dat Luuc aangaf dat het gevaar dat de boom bij de eerste de beste storm zou omvallen te groot was. Bovendien hadden ze dan mooi een hele winter brandhout.

Als de motor zwijgt dansen duizenden stofdeeltjes om haar heen. De eeuwenoude kasteelmuur rijst statig voor haar op en ook al zijn de luiken dan verveloos, ze ziet direct voor zich hoe het kan worden: een château met een vorstelijke uitstraling.

‘Wauw,’ zucht ze. Nu ze ernaast staat is het een overweldigend gezicht. De vierkante toren, het immense gebouw met een toegangspoort en twee zijvleugels; en aan de zijkant het pand met de grote veranda dat het koetshuis moet zijn. Het complex is veel groter dan ze had gedacht, wat een geweldig maar ook wel angstig gevoel geeft.

Net als ze uit haar auto geklommen is en haar kapsel in model brengt, ziet ze Luuc aankomen. Zijn blonde haren lijken nog lichter dan eerst, maar dat kan ook komen door de gebruinde tint van zijn huid. Ze voelt een glimlach op haar gezicht. Hij ziet er heerlijk uit. Zo ziet ze hem het liefst, in een afgeknipte spijkerbroek, een simpel shirt en wilde krullen. Zo zag hij er ook uit toen ze hem leerde kennen, alweer zo’n twaalf jaar geleden.

‘Dag schoonheid,’ roept hij al van verre.

Ze leunt tegen haar auto en wacht hem met een brede grijns op. Heel even lijkt hij te aarzelen, maar dan geeft hij haar een kus die ze direct beantwoordt. Als ze elkaar weer loslaten, hangt er een ongemakkelijke spanning tussen hen, die hij wegduwt door naar haar reis te vragen. ‘Kom, dan laat ik je ons onderkomen zien,’ zegt

hij er meteen achteraan zonder op haar antwoord te wachten. ‘Wat vind je van ons nieuwe huisje?’

‘Het is nog imponerender dan ik dacht,’ zegt Julia, terwijl ze opnieuw naar boven kijkt. Het is alsof hun gedroomde nieuwe begin al van start is gegaan, zonder dat zij er zelf bij aanwezig was.

Het is nog steeds onvoorstelbaar dat ze hier loopt. Zeker als ze terugdenkt aan de knallende ruzie die ze nog maar een paar weken geleden hadden, met een definitieve breuk in het vooruitzicht. Maar de doorwaakte nacht werd gevuld met veel praten en nog meer wijn, en eindigde in heftige seks. Na die nacht ging het roer om en werd hun relatie opnieuw bestendigd. Zelfverzekerd hadden ze de knoop doorgemaakt: ze gingen het redden samen. Hun oude droom werd aangepast aan nieuwe voorwaarden, waarbij ze besloten om beauty- en health-vakanties te organiseren.

Terwijl Julia rondkijkt en de heerlijke omgeving in zich opneemt, merkt ze dat ze volledig overdonderd is door de weidsheid van het terrein.

Naast haar klinkt de zelfverzekerde lach van Luuc. ‘Ik wist dat je direct verliefd zou worden.’

‘Is dat zo?’

‘Ik ken je toch.’

Ze besluit niet te reageren. Verliefdheid is een pijnlijk onderwerp geworden.

Luuc loopt al met grote passen voor haar uit. Ze volgt, wat langzamer, met hakken op grind lopen blijkt lastig.

‘Zijn alle spullen goed aangekomen?’

‘Dat wel.’

Er zit een ondertoon in zijn antwoord, die ze nog even niet wil horen. Waarschijnlijk heeft hij nog geen tijd gehad om alles uit te pakken. Dat is ook geen taak die Luuc op zich moet nemen. Hij is meer van het grote werk: kasten in elkaar zetten, lampen ophangen en meubels sjouwen.

Julia werpt een steelse blik op hem. Het is fijn om hem weer en-

thousiast te zien. Hij leeft weer. Dat was hiervoor wel anders. Zijn ogen glanzen van nieuwe energie.

‘Hoe is het met ons onderkomen?’

‘Het koetshuis is al enigszins bewoonbaar gemaakt.’ Hij draait zijn gezicht weg.

Het is er weer. Dat jeukende gevoel van angst. Hij is te trots, te blij en te veel veranderd in die korte tijd. Ze wil hem niet kwijt-raken. Ze staat abrupt stil, draait om haar as, bekijkt de omgeving opnieuw, waarbij ze haar roze bril afzet. De houten kozijnen die vermolmd zijn en aan een lik verf niet genoeg zullen hebben. Het verse metselwerk waaraan ze kan zien dat er al werk verzet is, maar ook dat de term ‘bewoonbaar’ niet voor iedereen eenzelfde betekenis heeft.

‘Is er iets, Julia?’

Ze hoort zijn stem, maar ze wil niet luisteren; niet door zijn stem en nieuwe uiterlijk ingepalmd worden. Is dit de plek waar ze hun oude dromen kunnen laten uitkomen? Of zijn ze te laat en gaan oude wonden nooit meer dicht?

Pas als ze de boomgaard in de verte ziet, wordt ze rustiger. Daar hangen de vele olijven. Dat is in ieder geval geen leugen. Heel langzaam voelt ze hoe het vervelende gevoel wegzakt. De olijfbomen zijn zelfs mooier dan ze had kunnen dromen, oud en knoestig. Daar ligt de basis van waaruit ze hun plannen kunnen uitbouwen.

Ze denkt aan de olijfolie die ze in het winkeltje gekocht heeft na de tip van die vriendelijke fransoos. Maar waarom reageerde de vrouw achter de kassa ineens zo vijandig nadat Julia het kasteel noemde?

‘Kom je, Julia?’ De stem van Luuc waait vanuit de verte naar haar toe.

Ze sluit haar ogen en ademt diep in. Ze snuift de kruidige lucht op die een tikje zoet in zich herbergt. ‘Het is mooi hier,’ zegt ze dan vanuit de grond van haar hart. ‘Het komt goed.’

Het is beter om niet te denken aan wat er allemaal mis kan gaan. Als ze alleen wolken blijft zien, vallen de zonnebloemen niet meer

op. Ze wil eindelijk weer genieten van haar leven. Van hun gezamenlijke leven. Toch kan ze er niets aan doen dat de poster van de jonge vrouw in haar gedachten opduikt. Verdwenen. Nog maar een paar dagen geleden.

‘Het wordt nog veel mooier. Wacht maar tot het kasteel opgeknapt is.’ Luuc legt zijn arm om haar heen.

Ze knikt en probeert te glimlachen. ‘Ik ben wel benieuwd naar jouw verrassing,’ zegt ze dan.

Luuc kijkt weg. ‘Dat hoor je binnen wel.’

‘Wat is er, Luuc? Moet je me iets vertellen?’

Hij schraapt zijn keel, en kijkt in de richting van het koetshuis.

Julia ziet dat hij iets wil zeggen, maar dat hij niet weet hoe hij moet beginnen.

‘Bonjour.’ Een hoge vrouwenstem doorbreekt de stilte en laat haar hart samenkrimpen.

Nee, niet weer, is het enige wat in haar op komt. Alsjeblieft, niet weer!